

ת"פ 35262/05/14 - מע"מ עכו, המאשימה נגד לחם דגן בע"מ, רונן טריביאש, הנאשמים

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 35262-05-14 מע"מ עכו נ' לחם דגן בע"מ ואח'

בפני
כבוד השופט יוסי טורס
מע"מ עכו - המאשימה
בעניין:

נגד
1. לחם דגן בע"מ
2. רונן טריביאש - הנאשמים

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן בעבירות של אי הגשת דוח תקופתי (49 עבירות), לפי סעיף 117 (א)(6)+67 ו-88 לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 וכן תקנה 20 לתקנות מס ערך מוסף תשל"ו-1976 (להלן: "החוק" וכן "התקנות").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים היה נאשם 2 מנהלה הפעיל של נאשמת 1 שעיסוקה בניהול מאפיית לחמים. בין השנים 2011-2016, לא הגישו הנאשמים במועד 49 דוחות מע"מ תקופתיים (כמפורט בטבלה בכתב האישום), וזאת בניגוד לדרישת החוק והתקנות.
3. עוד צוין בכתב האישום המתוקן כי ביום 6.1.16 הגיע נאשם 2 להסדר פריסת חוב עם המאשימה ב-20 תשלומים, ואולם מספר המחאות חזרו והנאשם לא דאג לשלמן ולכן ההסדר הופסק. יתרת המס הנובע מהדוחות מושא הסדר זה (18 במספר) עומד כיום על 151,993 ₪ (קרן). יובהר כי ביחס ליתר הדוחות הסכימו הצדדים כי לא יובאו נתונים על אודות סכום המס הנובע מהם ובהתאם לכך נמחקה העמודה הרלוונטית בכתב האישום המתוקן.

תסקיר שירות המבחן

4. בהתאם להסכמת הצדדים הופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיערך תסקיר בעניינו. התסקיר תיאר את נסיבות חייו של הנאשם ובשל צנעת הפרט לא ארחיב בעניין ורק אציין כי מדובר בנאשם בן 45 נשוי ואב לשבעה ילדים, אשר גדל בבית נורמטיבי, סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי משמעותי ואף החל בלימודים אקדמיים לתקופה קצרה. הנאשם ייחס את ביצוע העבירות למצבו הכלכלי הקשה שנגרם כתוצאה מסגירת העסק ומחובות גדולים שצבר. עוד הוסיף כי התכוון לעמוד בהסדר התשלומים שנעשה עם המאשימה אך הוא לא תאם את יכולתו הכלכלית ועל כן לא הצליח לעמוד בו.

5. שירות המבחן התרשם מאדם שאינו מתאפיין בסממנים אנטי סוציאליים מובהקים אך בעל קושי לציית באופן מלא לגבולות החוק ולעיתים אף נוטה להקל ראש בשמירתו. על כן סבר שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד. הנאשם סרב להשתלב בטיפול לצורך הפחתת סיכון זה ולכן לא בא שירות המבחן בהמלצה בעניינו אלא רק ציין כי ענישה מאחורי סורג ובריה עלולה לגרום לפגיעה קשה בנאשם ובמשפחתו.

טיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת העבירות ולהישנותן (49 עבירות). בעניין זה טענה המאשימה כי בפתח הדיון הציג הנאשם שלושה דוחות אך טרם הגישם וטרם שילם את סכום המס שהצהיר שיש לשלם בגינם בסך ₪ 35,200. לאור כך ציינה ב"כ המאשימה כי מוסכם על הצדדים שסכום המס בגין 18 הדוחות מושא ההסדר בצירוף השלושה הנ"ל הוא לכל הפחות 225,000 ₪. לפיכך נטען כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 4-10 חודשי מאסר בפועל וכן קנס הנע בין 20,000-40,000 ₪. ביחס לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם הפנתה המאשימה לעברו הפלילי וכן לעובדה כי ריצה בעבר עונש מאסר בפועל, וכן לעברו הרלוונטי הכולל מאסר מותנה בר הפעלה. לפיכך ביקשה המאשימה להשית על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת המאסר המותנה במצטבר, קנס ברף העליון של המתחם, מאסר על תנאי והתחייבות. ביחס לנאשמת 1 ביקשה המאשימה להטיל עליה קנס ברף הגבוה של המתחם.

7. ב"כ הנאשם הפנה להודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה ולרצונו להסיר את המחדל למרות קשייו הכלכליים. בעניין זה טען הסנגור כי לפתחה של המאשימה רובץ אשם תורם שכן היה בסמכותה לגבות את החוב בדרכים אחרות טרם הגשת כתב אישום נוסף ובכך לקיים את ההסדר. בהמשך עמד הסנגור על נסיבות חייו של הנאשם ועל היותו המפרנס של משפחה המונה 9 נפשות. צוין כי מצבו הכלכלי של הנאשם קשה והוא נאלץ לסגור את העסק. כן ציין הסנגור את המלצת שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר בפועל על הנאשם בשל הפגיעה הקשה שהדבר יסב לו ולמשפחתו. לאור האמור לעיל ביקש הסנגור לדון את הנאשם "ברוח בית הלל" ולהטיל עליו ענישה צופה פני עתיד ולחלופין עונש מאסר בעבודות שירות.

8. הנאשם בדברו האחרון טען כי מעשיו לא נבעו "מזדון או זלזול" אלא ממצב כלכלי קשה שבעקבותיו לא

יכול היה לשלם את חובותיו. לפיכך ביקש לדון אותו לכך זכות על מנת שיוכל להחזיר את חובותיו למאשימה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

9. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. הצדדים לא התייחסו לשאלה זו בצורה מפורשת ולדידי מדובר באירוע אחד הכולל מספר עבירות. בחינת ענייננו על-פי מבחן הקשר ההדוק מלמדת כי מעשיו של הנאשם הם רצף של עבירות זהות, עד כי פיצולם גורע מאופיים הייחודי כמכלול. על כן יש לראותם כמסכת עבריינית אחת אשר יש לקבוע בגינה מתחם עונש אחד. עם זאת, מובן שבקביעת המתחם יובא בחשבון כי מדובר במספר רב של עבירות חוזרות (ראו: ע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.16) ודנ"פ 2999/16 בעניינו. וכן ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14); ע"פ 2519/14 **קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.15); ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא ואח' נ' מדינת ישראל** (23.6.15); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.15)).

אציין כי אף אם נכון היה לראות בכל עבירה כאירוע נפרד, ברי שמדובר היה ב-49 מתחמים זהים (ושונים כמובן משמעותית מזה שקבעתי) ובסופו של יום נכון היה להטיל עונש אחד כולל, תוך התחשבות בריבוי העבירות (ראו דברי כ' הנשיאה נאור בסעיף 2 לפסק דינה בע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.16) שהוזכר לעיל).

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה ומידת הפגיעה בהם:** במעשיהם פגעו הנאשמים בצורה ממשית, חוזרת ונשנית, בקופה הציבורית. פגיעה זו גורמת גם לפגיעה עקיפה באזרחי המדינה הנהנים משירותי המדינה שמקורם בגביית מיסים. כמו כן, עבירות אלו פוגעות בערך השוויון בנשיאת נטל המס (רע"פ 977/13 **אודיז נ' מדינת ישראל** (20.2.13); רע"פ 4684/12 **גחלי נ' מדינת ישראל** (14.6.2012)). כן ראו:

"עבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צורכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מרמה מתוחכמים, קשים לאיתור. כבר נאמר לא אחת בפסיקתו של בית-משפט זה כי על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בעבריינות הכלכלית לפרט ולציבור כאחד, ואת יסוד ההרתעה הנדרש ביחס לביצועה". (רע"פ 512/04 **אבו עביד נ' מדינת ישראל** (15.4.04)).

11. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:** הנאשמים לא הבהירו מהי הסיבה שהביאה אותם לביצוע העבירות זולת טענה כללית למצב כלכלי קשה. מובן שאין בכך להוות נסיבה מקלה, שהרי המס שהעוסק גובה מהצרכן מוחזק בידיו לצורך העברתו לקופת שלטונות המס. בכל מקרה לא הוכח מצב כלכלי קשה.

גובה המס שהיה צריך הנאשם לשלם על פי הדוחות שלא הגיש במועד, הוא נסיבה הקשורה לביצוע העבירה (סעיף 40ט(4) לחוק העונשין). משכך, מדובר בעובדה שאמורה להיות מובאת בכתב האישום ולהיקבע בשלב בירור האשמה (סעיף 40י(א) לחוק העונשין). בעניין זה הסכימו הצדדים כי לא יובאו נתונים על אודות סכום המס למעט הסכום הקשור לאי עמידה בהסדר התשלומים. לכך יש להוסיף את הסכום עליו הצהיר הנאשם בשלושת הדוחות שמסר לב"כ המאשימה בפתח הדיון. משכך, לצורך גזר הדין יש לראות את יתרת המס הנובע מהדוחות כעומדת על סך 225,000 ₪.

12. **מדיניות הענישה:** בתי המשפט הדגישו פעם אחר פעם את החומרה היתרה שיש ליחס לעבירות מס. אי תשלום מס אמת, גורם לנזקים כלכליים כבדים למשק המדינה:

"בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה ... כבר נאמר לא אחת בפסיקתו של בית-משפט זה כי על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בעבריינות הכלכלית לפרט ולציבור כאחד, ואת יסוד ההרתעה הנדרש ביחס לביצועה". (רע"פ 512/04 אבו עביד נ' מדינת ישראל (15.4.04)).

לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 6901/16 **פחחות נצרת נ' מדינת ישראל** (27.9.16), בו נדחה ערעור נאשם על חומרת עונשו - 8 חודשי מאסר בפועל - בגין הרשעה ב-29 עבירות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק המע"מ שהתפרשו על פני מספר שנים.

רע"פ 4173/15 **אחמד אבו הלאל נ' מדינת ישראל** (29.6.15), בו נדחה ערעור הנאשמים על חומרת העונש - 8 חודשי מאסר בפועל - בגין הרשעתם ב-26 עבירות לפי סעיף 117(א)(6). בית המשפט העליון התייחס לחומרת העבירות וריבוי המעשים הגם שסכומם לא הוכח וכן לעובדה שהמחדל לא הוסר.

רע"פ 6167/11 **ספקיוריטי המוקד המרכזי בע"מ נ' מדינת ישראל** (19.2.12) בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות - בגין הרשעתו ב-35 עבירות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק המע"מ. יצוין כי הנאשם לא פעל להסיר את המחדלים.

13. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו (49 עבירות) המהוות אירוע

אחד, נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת אותם בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

14. אקדים ואומר כי במקרה זה הבכורה חייבת להינתן לשיקולי ההלימה וזאת מבלי להתעלם מנתוני האישיים של הנאשם. נפסק לא אחת כי בעבירות פיסקליות יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של העבריין (רע"פ 2638/13 **אלי עובדיה נ' מדינת ישראל** (28.4.13)). בכל מקרה, לאור תסקיר שירות המבחן לא נטען כלל לסיכויי שיקום. לכן, עונשו של הנאשם אמור להיגזר בגדרי המתחם שנקבע.

15. כידוע, הסרת המחדל היא ניסיונו של הנאשם לתקן את תוצאת העבירה (סעיף 40(א)(5) לחוק העונשין) ולכן היא נסיבה רלוונטית לצורך קביעת העונש בגדרי מתחם הענישה (רע"פ 5872/14 **אלון ירון נ' מדינת ישראל** (2.10.14)). מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם הסיר חלק מהמחדל (כ- 63,540 ₪). הגם שהסרת המחדל אינה ממרקת את העבירה, בפסיקה הודגשה לא אחת חשיבות הסרת המחדל לשאלת העונש. כך נקבע כי "בפסיקתו של בית משפט זה אמנם הודגשה לא אחת חשיבות הסרת המחדל על ידי הנאשם. עוד נאמר כי על מנת לעודד התנהגות זו, על בית המשפט לשקול הפחתה בעונשו של נאשם שהחליט לתקן את העיוות שנגרם מעבירותיו... תפיסה זו אף קיבלה ביטוי במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977... בסעיף 40(א)(5) לחוק, ... על אף חשיבות השיקול של הסרת המחדל על ידי הנאשם בעבירות מהסוג בנדון כאן - אין להפריז בהכרח במשקל המוענק לו." (רע"פ 5872/14 **אלון ירון נ' מדינת ישראל** (2.10.14)). כן ראו בעניין זה, עפ"ג 47301-01-14 **רשות המיסים, היחידה המרכזית אזור מרכז ותיקים מיוחדים נ' פ.מ.מ בע"מ**, (16.6.14):

"... הסרת המחדל הינה הביטוי האולטימטיבי ללקיחת אחריות והכרה בחטא, לצד הפן האופרטיבי והמעשי שיש בה, דהיינו השבת הנזק באופן שהקופה הציבורית קיבלה בחזרה מה שנגרע ממנה. בתי המשפט מאז ומעולם התחשבו בנימוק זה לעניין ההקלה בעונש. אין בכך כמובן כדי למעט מחומרתה של העבירה, אולם יש בכך כדי להשליך על הענישה. תיקון 113 העומד במוקד הדיון הכיר גם הוא בחשיבות הסרת המחדל. אנו מפנים לסעיף 40(א)(5) המונה בין הנסיבות שבהן רשאי בית המשפט להתחשב בעניין העונש ואשר אינן קשורות לביצוע העבירה גם את "מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה".

וראו גם עפ"ג 59820-01-14 **לוי נ' מדינת ישראל** (14.5.15)

16. נתון נוסף שהבאתי בחשבון הוא עברו הפלילי של הנאשם, אשר נידון בעבר לעונש מאסר בגין עבירות שונות. כמו כן, לחובת הנאשם עבירה דומה בגינה הוטל עליו מאסר מותנה שהוא בר הפעלה במקרה זה. ב"כ הנאשם ביקש להאריך את המאסר המותנה ואילו המאשימה ביקשה להפעילו במצטבר לעונש מאסר שיוטל בגין תיק זה. מטיעון זה נראה שהצדדים סברו שאין מדובר במאסר מותנה חב הפעלה, חרף העובדה שהנאשם הורשע ב-49 עבירות שונות. היות וממילא אינני סבור שיש הצדקה במקרה זה להאריך את המאסר המותנה, אציין בקצרה כי סעיף 56 לחוק העונשין מאפשר להאריך מאסר מותנה אם סבר

"שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר המותנה" וזאת במקרה בו לא הוטל עונש מאסר כלל על הנאשם וכן כי מדובר ב"הרשעה הראשונה של הנאשם בשל העבירה הנוספת". השאלה מהי "הרשעה ראשונה" אינה פשוטה והיא תלויה נסיבות. ראו בעניין ע"פ 89/81 **טוביה מסרווי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(4), 501:

"הרעיון, שביסוד ההוראה המאפשרת לבית המשפט להאריך את תקופת המאסר-על-תנאי, הוא לתת לעבריין הזדמנות לחזור למוטב, גם לאחר שחזר ונכשל פעם אחת נוספת, אם לדעת בית המשפט מן הראוי להאריך-אף עם העבריין; וכישלון אחד נוסף אינו זהה עם עבירה אחת נוספת במובן הטכני המצומצם של המונח "עבירה" אלא במשמעות הרחבה של התנהגות פלילית, הנובעת מהחלטה אחת ומדחף פלילי אחד, גם אם יש בה בהתנהגות, מבחינה טכנית, עבירות אחדות. מטבעו של עניין אין להגדיר דברים אלה מראש, ועל בית המשפט יהא להעריך ולקבוע בכל מקרה ומקרה שלפניו, אם מדובר בכישלון חד פעמי או יותר מכך. סביר להניח, כי בדרך כלל ניתן לראות בהתנהגות הפלילית משום כישלון חד פעמי, כאשר מדובר במערכת עובדות אחת, שבוצעה בהזדמנות רצופה אחת."

17. יצוין כי במקרה זה מדובר היה במספר שיקים שנמשכו ללא כיסוי ובית המשפט העליון ראה בכך מספר עבירות לעניין סעיף 56 לאור כך שהמשיכות בוצעו במועדים שונים, עובדה המצביעה שאין מדובר במסכת עבריינית אחת ובמעידה אחת. מנגד, בע"פ 264/83 **עזרא שירי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(2), 380 דובר במי שזיף מספר רב של פריטים על פני תקופה. בית המשפט העליון קבע כי:

"נראה לי, כי יש לקבוע אמות מידה עקרוניות, וכי אמת המידה הבאה, כאחת מאותן אמות מידה, חלה בענין שלפנינו. על-פי אמת מידה זו, מעשים שונים, בעלי קשר פנימי מהותי הדוק, המהווים פרשה אחת, מהווים עבירה נוספת אחת לענין הארכת התנאי. מבחן זה עולה בקנה אחד עם זרמי הפסיקה השונים, והוא מתיישב יפה עם מכלול מטרות החקיקה. אחדות הפרשה מצביעה על אותו כישלון חד-פעמי, שיש בו כדי להצדיק הארכת התנאי. עם זאת, אין זה מבחן היולי וגמיש מדי, שכן לא אחדות ההחלטה והדחף היא הקובעת אלא אחדותה של הפעולה העבריינית היא הקובעת. על-פי גישה זו, אחדות הזמן והדחף אינה תנאי הכרחי או מספיק, אם כי היא עשויה לסייע בגיבושו של אותו קשר פנימי חיוני."

לגופם של דברים ראה בית המשפט העליון בעבירות אלו כעבירה אחת נוספת לצורך עניין סעיף 56.

18. בעניינו מדובר בעבירות רבות על פני מספר שנים. היות וכאמור ממילא אינני סבור שמוצדק במקרה זה - בשים לב למכלול הנתונים - להאריך את המאסר המותנה לא נדרשת הכרעה בנושא. אציין רק כי בר"א 717/85 **סאמי קונפורטי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(4), 806 ראה כב' הנשיא שמגר ב-16 עבירות על חוק המע"מ כעבירות שונות לצורך הארכת המאסר המותנה, תוך שציין כי העבירות אינן מעידות על מעידה אחת. בעניין זה ראו גם רע"פ 6857/07 **שע"מ מהנדסים ואדריכלים חברה בע"מ נ' מדינת ישראל** (21.8.07), שם הובעה עמדה דומה. מנגד, ראו ע"פ (חי') 311/97 **מדינת ישראל נ' בן יוסף** (5.2.98); ע"פ (חי') 1642/04 **לב נ' מדינת ישראל** (3.2.05) שם הועדפה העמדה שהובעה בפרשת **שירי** ונקבע שיש לראות במספר עבירות מס כהרשעה נוספת אחת לצורך הארכת המאסר המותנה.

19. וכעת לעונש הראוי לנאשם. כאמור, אין מקום להאריך את המאסר המותנה. הנאשם חטא במספר רב של עבירות (בין אם נראה אותן לעניין סעיף 56 כאחת ובין אם לאו). הוא לא הסיר את מלוא המחדל למרות חלופ שנים רבות. עברו אינו נקי וכולל גם עבירות מסוג אחר בגין נשא עונש מאסר. המאסר המותנה

שהוטל עליו לא הרתיעו והוא שב ועבר עבירות דומות ורבות. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית ואף ציין סיכוי לא מבוטל להישנות עבירות. לאור כך, אין לומר שיהיה זה בלתי צודק להפעיל את המאסר המותנה. בשים לב לקיומו של מאסר מותנה והמתחם שנקבע, מתחייב עונש מאסר שאינו על תנאי כולו (סעיף 54 לחוק העונשין).

20. התלבטתי מה העונש הראוי לנאשם לאור הנסיבות שהובאו לעיל. העבירות שעבר הנאשם חמורות והם ראויות לתגובה עונשית ממשית. עם זאת לא ניתן להתעלם מכך שמדובר באדם המפרנס משפחה בת 9 נפשות וכי רק לפני מספר שבועות נולד ילדו השביעי. שירות המבחן סבר כי עונש מאסר בכליאה יגרום לפגיעה קשה בנאשם ומשפחתו ואני שותף להערכה זו. לאור כך, ראוי לדעתי לאפשר לנאשם לשאת את עונשו בעבודות שירות תוך הטלת קנס ראוי. ביחס לנאשמת הרי שיש להטיל עליה קנס.

21. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשמת 1

קנס בסך 6,000 ₪. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.18 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום אחד או יותר במועדו, תועמד היתרה לפירעון מדי.

על הנאשם 2

א. מאסר למשך 4 חודשים.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 3 חודשים מת.פ 5260/09 (בית משפט שלום קרית) מיום 03.11.10 כך שחודשיים ירצו במצטבר לעונש שהטלתי והיתרה בחופף.

סה"כ ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר. המאסר ירצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה וזאת החל מיום 15/2/18 מובהר לנאשם שעליו לבצע את העבודות על פי הוראות הממונה ואם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע מנהלית והוא יישא ביתרת התקופה בבית מאסר.

ג. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים כאשר התנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ד. קנס בסך 8,000 ₪ או 35 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.18 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום אחד או יותר במועדו, תועמד היתרה לפירעון מדי.

המזכירות תשלח את גזר הדין לממונה למעקב.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג טבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, במעמד הצדדים.